

INTERJÚ

Út az állatorvosi műtőasztaltól a belügyi oktatási főszemlélőségig

Interjú a 75 éves prof. dr. Janza Frigyes nyugalmazott rendőr vezérőrnagy úrral

The journey from the veterinary operating table to the chief observer for home affairs education

Interview with 75-year-old retired police major general Prof. Dr. Frigyes Janza

Dános Valér

Prof. Dr. főszerkesztő, egyetemi magántanár,
ny. rendőr vezérőrnagy
Belügyminisztérium,
Belügyi Szemle Szerkesztősége
valer.danos@bm.gov.hu

Absztrakt

Janza Frigyes 1947. április 8-án látta meg a napvilágot Újpesten. 1971-től számos beosztásban dolgozik a Belügyminisztériumban. Ez azt jelenti, hogy eddigi életének közel 70%-át belügyesként élte le. Volt polgári alkalmazottként állatorvos Dunakeszin, a BM Kutyavezető-képző Iskolán, működtetett állatkorházat, majd hivatásos tisztként az iskola parancsnoka lett. Sikert siker követte, amihez hozzányúlt, ott valami új, valami csoda született. A kutyatenyésztés és a szolgálati kutyavezetők ki- és továbbképzésének meghatározó alakja lett hazánkban, Európa-szerte elismert és keresett szakemberré nőtte ki magát. Alig néhány év elteltével a rendőrségi szolgálati kutyavezetők több alkalommal az élen végeztek a Kábítószerkereső-kutyák és a Robbanószerkereső-kutyák Európa-bajnokságain. Neve egybekapcsolódik a hazai lótenyésztés hagyományainak felélesztésével is. A Szolgálati Állatfelügyelet vezetőjeként felügyelte a somogyárdi lovasbázison folyó szakmai tevékenységet, és létrehozta a Köztársasági Nemzeti Lovas Díszegységet. Az „*Etológia*” című monográfiája a mai napig is az egyik leggyakrabban forgatott forrásanyag a szakma művelői körében.

Innovatív, kreatív gondolkodásmódjára, az oktatás és a képzés terén elért kiemelkedő eredményeire hamar felfigyelt a Belügyminisztérium vezetése. Így nem csoda, hogy 1998-ban a BM Oktatási Főosztályának vezetőjévé nevezték ki. Bár sohasem szakadt el eredeti szakmájától, a mai nemzedék már inkább a rendőrképzés, és főleg a Nemzeti Közszolgálati Egyetem létrehozása és működtetése terén végzett iskolateremtő tevékenysége miatt tiszteli. Ma a Belügyminisztérium oktatási főszemlélőjeként a rendészeti szakterület oktatási, képzési, továbbképzési rendszer dinamizálásában működik közre, s fáradságot nem ismerve, töretlen lelkesedéssel munkálkodik egy jobb, a kor kihívásainak megfelelő rendszer modernizációján.

Kiemelkedő szakmai munkájáért, oktatási és tudományszervezési tevékenységéért kapott elismeréseit felsorolni aligha lehet. Többek között tulajdonosa a Kertész Imre-díjnak, a Szabó András-éremnek, a címzetes egyetemi tanári címnek, a Magyar Érdemrend tisztikeresztjének, a Magyar Érdemrend lovagkeresztjének, a Szent György Érdemjelnek, a Hűség a Hazához Érdemrend Nagykeresztjének, a Kiváló Tudományos Munkáért Emlékéremnek. A Nemzeti Közszolgálati Egyetem Szenátusa 2020. júliusi ülésén egyhangú szavazással az intézmény díszpolgárává választotta, továbbá az egyetem alapításában és működtetésében is kiemelkedő szerepvállalásáért Kossuth-colt ajándéktárggyal is elismerték.

Az interjúban a Belügyi Szemle főszerkesztője, az interjúalany több évtizedes harcostársa arról kérdezte prof. dr. Janza Frigyes ny. r. vezérőrnagyot, hogy miként és miért váltotta fel állatorvosi hivatását a közszolgálati humánerőforrást fejlesztő hivatással.

Kulcsszavak: interjú, oktatás, képzés, kutyavezető képzés, állatfelügyelet, Nemzeti Közszolgálati Egyetem

Abstract

Frigyes Janza was born on 8 April 1947 in Újpest. Since 1971, he has held several positions in the Ministry of the Interior. This means that he has spent nearly 70% of his life as a home affairs member. As a former civilian employee, he was a veterinarian in Dunakeszi, at the BM Dog Handler Training School he operated a veterinary hospital, then as a professional officer he became the commander of the school. Success followed success, whatever he touched, something new, something miraculous was born. He became a leading figure in dog breeding and the training and education of service dog handlers in our country and has become a recognised and sought-after expert throughout Europe. In just a few years, police service dog handlers have come out on top at the European Drugs and Explosives Detection Dog Championships on several occasions. His name is also connected with the revival of the traditions of domestic horse breeding. As the head of the Service Animal Inspectorate, he supervised the professional activities at the Somogyárd equestrian base and established the National Equestrian Ceremonial Unit of the Republic. His monograph “Ethology” is still one of the most frequently consulted source materials among the professionals.

His innovative, creative thinking and outstanding achievements in education and training were quickly noticed by the leadership of the Ministry of Interior. Therefore, it is no wonder that in 1998 he was appointed Head of the Education Department of the Ministry of the Interior. Although he never broke away from his original profession, today’s generation respects him more for his pioneering work in police training, and especially for his role in the establishment and operation of the University of Public Service. Today, as the Chief Education Observer of the Ministry of the Interior, he is involved in the dynamism of the education, training and further training system of the law enforcement field, and he is working with untiring enthusiasm to modernise a better system that meets the challenges of the times.

His awards for his outstanding professional work, teaching and scientific organisation activities are hard to list. Among others, he is the owner of the Imre Kertész Prize, the András Szabó Medal, the title of Professor Emeritus, the Officer’s Cross Order of Merit of Hungary, the Knight’s Cross of the Order of Merit of Hungary, the St. George Medal, the Grand Cross of the Order of Merit of the Loyalty of Homeland, the Commemorative Medal for Outstanding Scientific Work. At its meeting in July 2020, the Senate of the University of Public Service, unanimously elected him honorary citizen of the institution,

and also awarded him with a Kossuth-colt gift for his outstanding role in the founding and operation of the university.

In the interview, the editor-in-chief of *Belügyi Szemle*, a decades-long comrade-in-arms of the interviewee, asked Prof. Dr. Frigyes Janza, ret. pol. major general, how and why he replaced his veterinary profession with the profession of human resource development in the public service.

Keywords: interview, education, training, dog handler training, animal control, University of Public Service

Kedves Janza Frigyes! Zavarban vagyok, hogy miként szólítsam. Ön melyik megszólítást venné tőlem szívesen?

Van választék. Doktor úr, tanár úr, főszemlélő úr, tábornok úr. Tőled, kedves Valér a Frici megszólítást várom. Régi barátságunkhoz ezt érzem legközelebb, de most a főszerkesztő kérdez, ezért jobb, ha maradunk a szabályzat keretei között. Az olvasó szabadon választhat.

Köszönöm szépen a segítségét a megszólítással kapcsolatban, így sokkal egyszerűbb lesz a dolgom. Élek a felkínált lehetőséggel, és az olvasóra bízom melyik megszólítás a szimpatikusabb számára a több alternatíva közül.

Tudom jól, hogy katonacsaládban született, több tábornok is volt rokonai között. Önt mégsem vonzotta az egyenruhások világa. Most pedig mint tábornokot faggatom.

Nem, hogy nem vonzott, de kifejezetten óvott a család az egyenruhától. Ennek családi okai voltak. Édesapám 1956-ban az első Nagy Imre-kormány honvédelmi minisztere volt, de 1957-ben már altábornagyból honvéddé lefokozott, minden tisztségétől és kitüntetésétől megfosztott munkanélküliként keresett magának és családjának munkát és megélhetést. Nem könnyű 43 évesen, bukott miniszterként új életet kezdeni. Károly bátyám ekkor utolsó éves katonai középiskolás volt, így számára csak egyetlen továbbtanulási lehetőség adódott: az Egyesített Tiszti Iskolába vették fel, és csak később lehetett elektromérnök és mérnök-közgazdász. Innen avatták hadnaggyá, majd megkezdte – az édesapja hűvös árnyékával terhelt légkörben – tiszti pályafutását. Altábornagyként, helyettes államtitkárként, akadémiai doktorként vonult nyugállományba. Péter öcsénk többszörös országos bajnok kajakosként, a BM által támogatott Újpesti Dózsában sportolt, így jogászként a BM-ben kapott állást. Ezredesként vonult

nyugállományba. Számomra nem volt kérdés, hogy messze elkerülöm az egyenruhák világát. A filozófia és a biológia vonzott. Végül állatorvos lettem, mert kutató orvos akartam lenni. Szerződéselem volt egy intézettel, ahol kezdőként 1680 forintos fizetéssel vártak. Ekkor tett ajánlatot a BM, kezdő állatorvost kerestek Dunakeszire 3800 forintos fizetéssel. A napi állatorvosi teendők ellátásán túl az oktatás és egy modern állatkórház létrehozása volt a feladatomban. A kérdés eldőlt, mindenféle hivatástudat nélkül. Kinevezett polgári alkalmazottként kezdtem. Többször kezdeményezték, hogy legyek hivatásos állományú, de ezeket a próbálkozásokat rendre elhárítottam azzal a viccesnek szánt megjegyzéssel, hogy akkor szóljanak, ha a parancsnoki beosztásba szánják. Ez 1981-ben bekövetkezett. Kétéves vezetői felkészítést követően kineveztek iskolaparancsnoknak. Mivel eléggé kalandos és rendhagyó úton érkeztem a vezetői székbe, későbbi pályám során mindig elsőrendű feladatomban tartottam a karriertisztek támogatását és kineveztetését, szemben a hozzám hasonló „kívülről” érkezettekkel. A véletlen eloszlás Gauss-görbéje szerint persze kívülről is érkezhetnek kiváló szakemberek, akik élen járnak az innovációban, akiknek nagyszerű víziói vannak a jól működő rendszerről, de csak azok lesznek igazán értékes vezetők, akiknek üzemviteli ismeretei és tapasztalatai is vannak. A karriertisztek és a kívülről érkezettek közötti nem túl markáns választóvonal a közrendvédelem és a bűnügy között húzódik. A „rendőr” szó elmosza a különbséget a két terület kompetenciaszükséglete között. Ez számos gond forrása.

Tábornok úr! Miért pont az oktatás, képzés hivatását választotta a sokféle rendészeti munkakör közül?

Nem választottam, kaptam. Már kezdőként kötelezően oktatnom kellett állategészségtant, anatómiát, élettant, idegétlettant, viselkedéstant. Meg kellett írnom az ezekhez szükséges jegyzeteket, majd tankönyvet, amely 1974-ben jelent meg. Mivel nem voltak unalmasak az óráim, a tananyagot is elég jól elsajátították a hallgatóim. Rendszeres előadója voltam hazai és külföldi konferenciáknak. Később az említett tárgyakat a Szent István Egyetemen is oktattam, egészen a tavalyi évig. Fontosnak tartottam, hogy belügyi vezetői tevékenységem mellett az eredeti szakmám szerinti ismeretek oktatását is folytassam. Bár a belügyi intellektuális környezet újszerűen hatott rám, nem akartam ennek a közegnek szellemi Stockholm-szindrómás foglyává válni, ezért a mai napig megőriztem az eredeti foglalkozásom és a világ dolgai iránti naprakész érdeklődésemet. Mivel fiatal koromban egy rendkívül igényes kulturális közegben nevelkedtem, az általánosnál nagyobb és mélyebb ismeretekre tehettem szert. Középiskolás koromban, amellett, hogy országos sportversenyeken is bajnok

lehettem, elolvastam szinte a teljes magyar és külföldi szépirodalmat. Filozófia beadandókat írtam műszaki egyetemistáknak, 23 különféle napi- és hetilapot olvastam, az akkor divatos 5+1 napos oktatási rendszerben forgácsolóknak tanultam, nyaranta dolgoztam. Voltam szódás, paradicsomszüretelő, ipari segédmunkás, vasúti pályaépítő Badacsony mellett, mocsárcsapoló Zalkodon, szerelő Százhalombattán. Az ezeken a helyeken megszerzett ismereteket később jól kamatoztattam vezetői munkám során. Iskolaparancsnokként tagja lettem az akkori Tanulmányi Csoportfőnökség döntéshozói testületeinek, így folyamatosan bővültek az ismereteim az egész belügyi oktatási rendszert illetően. Úgy véltem, hogy az így megszerzett tudásomat az egész közösség javára kamatoztatnom kell, ezért folyamatosan előadásokat tartottam és közösségi feladatokat vállaltam. Kollégáim igényelték a véleményemet, javaslataimat. Úgy éreztem, hogy van értelme mások mellé, az élre állni.

A sok-sok szép és sikeres produktuma közül melyik szakmai eredményére a legbüszkébb?

A szakmai eredményeim közül egyet sem tudok személyemre visszavezethetően kisajátítani. Minden eredményemet munkatársaimmal együtt értem el.

Ön túl szerény tanár úr! Kitüntetései, elismerésének száma meghaladja a százas számot. Akkor másként kérdezem. Melyik szakmai eredményre a legbüszkébb, amelyet munkatársaival, kollégáival együtt ért el?

Ha megneveznék egyet-kettőt, akkor némi kapargatás után könnyen kiderülhetne, hogy ötleteinket az elődök tapasztalataiból merítettük. Mindnyájan az elődeink „vállán” állunk. Tudásunkat és szokásainkat tőlük kaptuk, ezért tisztelnünk kell őket. Személyes sikereim azonban bőven vannak. A hobbim gyermekkorom óta az olvasás. Sikerült egy kb. 3000 kötetes házi könyvtárat létrehoznom. Személyes sikeremnek tekintem, hogy a családomnak sohasem sikerült rábeszélnie telek vagy hétvégi ház megszerzésére. Így megőrizhettem az olvasásra szánt időmet. További jelentős sikerem, hogy gyermekeimnek és tágabb családomnak (kb. 30 fő) sikerült az érdeklődését felkelteni hazánk múltja és trianoni veszteségeink iránt. Bejártam velük egész Nagy-Magyarországot. A bejárt helyszínekre minden családtag kapott feladatot. Felkészült a hely történelméről és kultúrájáról, és a helyszínen ő kalauzolta a csoportot. Jelentős sikerként tartom számon, hogy amikor a belügybe kerültem a szűkebb közösségem még nem tudott mit kezdeni egy egyetemet végzett fickóval. Nem voltak elutasítók, csak óvatosan méregettek. A viszony akkor normalizálódott, amikor a helyi

menő Benke főtörzsöt megvertem snóbliban. Ez megalapozta a tekintélyemet. Sosem vonzott maga a hatalom, csak a cselekvési szabadság áráként tekintettem a vezetői beosztásokra. Akkor éreztem jól magam, ha másoknak segíthettem.

Ha van ilyen, akkor mit tart szakmai pályafutása legnagyobb kudarcának, fiaskójának?

Sem kudarcról, sem fiaskóról nem beszélhetek. Korán megértettem a „belügi gondolkodás” természetét. Ha lassan is, de felfogtam, hogy a belügy nem gyorsnászád, hanem egy lomha tankerhajó. Ismertem Arisztotelész intelmeit: a dolgok nem önmagukban léteznek, hanem térben és időben. Ha nehezen is, de tudomásul vettem báró Eötvös József figyelmeztetését, hogy ami észszerű, nem feltétlenül időszerű is. Alkalmaztam az ókori görög gondolkodók igazról-hamisról, szépről-csúnyáról, jóról-rosszról alkotott dialektikus, további alfogalmakra nem bontható ellentét-párjait. Ilyen szellemi vértet birtokában a sikertelenségeimet nem kudarcként vagy fiaskóként éltem meg.

Mivel soha, egyetlen kezdeményezésem sem személyes indítékok vezérelték, a sikertelenséget sem foghattam fel személyes kudarcként. Nagy kudarc az életben nem ért, de voltak nehéz választási pillanataim. Hat év szolgálat után hívtak vissza az alma materembe oktatni. Dönteni kellett: egyetemi karrier vagy tovább a belügi pályán. Mivel mindig is tudománnyal kívántam foglalkozni, újat alkotni, erős volt az egyetemi csábítás. Két gyermek mellett azonban kénytelen voltam a nagyobb fizetés mellett dönteni, így maradtam. Hangsúlyozom, nagyra becsültem a hivatásos szolgálatot, de nem a hivatástudat, hanem a kevésbé elvszerű, de mégis kényszerítő erővel bíró megélhetés lett a választásom. De akkor elhatároztam: ha bármilyen okból is, de így döntöttem, akkor kötelességem tisztességesen, az eskümet betartva szolgálni. Ha már téglá nem lehettem, malter akartam lenni. Emiatt persze sok mindenről le kellett mondanom, hogy az önbecsülésemet és a tekintélyemet meg tudjam őrizni, de azt is tudtam, hogy ez nem sprintelés, hanem hosszútávfutás – az eredmények csak később szülehetnek. Minden új vezetői beosztásomban az első dolgom volt a társalgó-kávézó kialakítása. Minden inspiráció dialógusból, társas érintkezésből születik. Dialógus viszont csak erős szervezeti kultúra mellett alakulhat ki. A történelem megfosztotta a rendvédelmet a szervezeti kultúra infrastruktúrájától. Nincsenek üdülőink, nincs központi könyvtárunk, nincsenek klubjaink, nincsenek egészségügyi intézményeink, bölcsődéink, óvodáink, nincs rendes múzeumunk, kultúraközpontunk. Nincs semmink, amiért irigyelni lehetne a rendvédelmi dolgozókat. A történelem logikája vette el a szervezeti kultúra élhető helyszíneit tőlünk. Akkor ezt, ha kényszeredetten is, de elfogadtuk. Azonban

30 évvel a rendszerváltozás után már nem állják meg helyüket az akkori érvek, ezért hozzákezdhetnénk a pénzben kifejezett társadalmi megbecsültségen túli eszközök visszaállításához is.

Érvei miatt kénytelen vagyok elfogadni, hogy nagy kudarcot nem kellett átélnie, a sikertelenséget pedig nem személyes kudarcként fogta fel. Professzor úr! Ezek után már bátrabban merem feltenni a következő kérdést, bár tudom, hogy hamar észreveszi a csapdát. Készített már bakancslistát önmagának? Ha szabad megkérdezni: milyen szakmai feladat vagy feladatok végrehajtását tűzte ki maga elé?

Bár értem a rejtett szándékát, mégsem csapdaként értékelem a kérdését. Higgye el, 51 év a rendvédelem szolgálatában nem kevés idő. Lehetővé teszi a szervezet alakulásának áttekintését. Láthatóvá válnak a fejlődés állomásai, látható a változás trendje. A mai kor rendvédelmi dolgozói legyenek büszkéek arra, hogy itt szolgálhatnak. A mai szervezetek minősége össze sem hasonlítható az ötven évvel ezelőttivel. Az államok esszenciális és principiális lényegét alkotó erőszak-monopólium mellé felzárkózott a tudás. Már nem egyszerűen törvényvégrehajtó szervezetek vagyunk, hanem szolgáltató szervezetek is. Ez elvárható, de mégis csak óriási változás. A pozitív változást visszaigazolja a társadalom is, magas szintű a rendvédelem lakossági bizalmi indexe. Vannak még és mindig is lesznek gondjaink. Ahogy a világ változik, úgy kell a működésünket nekünk is kiigazítani. Ezt a versenyszféra naponta éli át, mi sem maradhatunk le. A változás mindig feszültséget is szül. Ezt természetes jelenségként kell kezelnünk és nem a munkánk kritikájaként. Fontos, hogy az üzemműködési zavarokat ne emeljük fel rendszerszintű problémává. Azonban bármilyen belső gondokkal is küzdünk, ezeket nem érzékeltethetjük az intézkedéseinkben. A közszolgálati etika megköveteli, hogy minden körülmények között tisztességesen cselekedjünk.

A szakmai bakancslistám még nagyon hosszú. Talán egy-két célt még megneveznék. A külföldi statisztikák (az OECD is) a rendőr szó alatt általában az egyenruhás rendőröket (állami, önkormányzati, csendőr) érti. Hazánkban a nyomozó szervek nem a független igazságszolgáltatás, hanem a végrehajtó hatalom alárendeltségében működő rendvédelmi szervek kötelékébe tartoznak. Persze a hovatartozás ad abszurdum politikai szándék kérdése. A zavar nem is ebben van, hanem a rendőr szó mögöttes tartalmának meghatározásában. Ha keressük a jó rendőr kompetenciáit, akkor teljesen más készségeket és kompetenciákat kíván meg a közrendvédelmi tevékenység, mint a megelőzés, a nyomonkövetés és a bizonyítás. A szabályok azonban elmosásuk ezeket a különbségeket, amikor csak „rendőr”-t említene. Ez az összemosás számos rendtelenséget,

elégedetlenséget, hamis értékelést szül. Egy másik bakancslistás problémám, hogy eddig nem sikerült kialakítani az alapfokú, a középfokú és a felsőfokú rendészeti végzettségek egymásra épülő, a rendfokozati és előmeneteli rendszerrel szinkronban lévő rendszerét. Mivel a tisztési rendfokozati kategória megszűnt, nem értelmezhető az alapfokú rendészeti végzettség fogalma. Nem biztosított továbbá a felsőfokú rendészeti képesítés ismeret-jártasság-készség szerinti felosztása, illetve a felsőoktatási rendszeren kívüli megszerzésének lehetősége. Még hosszasan sorolhatnám a megoldásra váró feladatokat. Ezeknek a léte azt bizonyítja, hogy leginkább a humán feltételek alakítása van kitéve a gyors változtatások kényszerének. Ezek mindig is jelen lesznek a szervezeteink életében, de a feltételek nem természetes, hanem mesterségesen gerjesztett gyors változtatásai ahhoz a megtapasztalt jelenséghez vezetnek, hogy a korábbi változtatásoknak még nem is értünk a végére (így az eredmény nem is mérhető), de már új döntéshozók által erőltetett új szabályok lépnek életbe. Így fordulhatott elő, hogy a rendészeti ügyintéző képzésben részesülők jószereivel el sem juthattak az érettségiig, mert megváltozott a szakképesítés neve és tartalma. További megoldásra váró lényeges feladat a jövő rendőreinek digitális kompetenciáit az ismeret és jártasság szintjéről készségi szintűvé fejleszteni.

Ha jól tudom, felesége, dr. Janza Frigyesné ügyvédként dolgozik. Mennyiben járult hozzá Katalin asszony az ön sikereihez, a szakmai pályán elért kiemelkedő sikereihez?

Doktorrá avatásom után két órával már a házasságkötő teremben voltam. Feleségemet még B. Nagy Katalinként felvették az ELTE Jogi Karára. Így mellette, szinte vele együtt tanultam jogot is. A jogtörténetet teljes egészében elsajátítottam. A tanulmányok alatt született két gyermekünk. Megtanultam a jogot tisztelni, érzékennyé váltam a problémák jogi kezelése iránt. Katalin azonban nem vált a jog megszállottjává, egyensúlyt tudott teremteni az édesanyjai, a házastársi és a jogász szerepek között. Ez betonbiztos családi háttérrel jelentett az én számomra is. Én szabadon mozoghattam, őt kötötte a családi tűzhely. Amikor felnőttek a gyerekek, szabadabb lett ő is, sikeres ügyvédként tevékenykedik. Sikereit azonban nemcsak az alapos tárgyi tudása révén éri el, hanem elsősorban a hihetetlen dinamikájú segíteni akarásával és emberszeretetével. Családon belüli sikerverviszonyunk lényege: egyik siker sem létezhetne a másik nélkül.

Végül engedd meg kedves Frici a régi barátságunk okán, hogy tegező formában kérdezzem meg: miként telnek napjaid szeretett családotd körében, és ha netán van rá időd, mivel foglalatalkodsz szabadidődben?

Az a baj, hogy kevés időm van a családdal és magammal foglalkozni. A lányommal és gyermekeivel együtt lakunk. Mi a földszinten, ők az emeleten. Ez nem elég távolság ahhoz, hogy önálló életet éljenek. Igyekszünk nem beleszólni az életükbe, de ez gyakran nem sikerül. Tekintettel Kati lányom művészi foglalkozására, késő éjszakáig tart egy napunk. Ennek ellenére ez még mindig jobb, mintha tőlünk messze élnének. A fiam sikeres vállalkozó. Eredetileg közgazdász végzettségű. Nagyon okos, gyors, szerethető ember, de nem szívesen lennék a főnöke. Korosztályának magabiztosságával mindent „jobban tud”, de ez így természetes, ráadásul nem ritkán igaza is van. Ez nem erősíti a családfői státuszomat, de büszke vagyok a családi erőviszonyok lassú átrendeződésére. Örömmel konstátálom, hogy az unokáim is az igazi értékekre tekintettel gondolkodnak, és fiatal koruk ellenére néha már így is cselekednek.

Végül megemlítem, hogy nemcsak az vagyok, akinek ez a beszélgetés most lefest, hanem állampolgárként, szabadidőmben politikus is. Nagy fájdalom, hogy ezt nyilvánosan nem élhetem meg, de elfogadom az erőszakos szervezetek politikamentességének követelményét. Sajnálatosnak tartom, hogy a rendészeti képzésből a rendszerváltozás kigyomláta a politológiát, illetve az aktuálpolitika ismeretét. Meggyőződésem, hogy csak akkor lehet sikeres egy területi vagy helyi rendőri szerv vezetője, ha ismeri a terepnumának politikai viszonyait és történéseit, a terület múltját, etnikai, vallási, szociális és egyéb körülményeit, kulturális viszonyait. Ismernie kell tehát a helyi történéseket generáló viszonyrendszereket, persze anélkül, hogy ezek az ismeretek eltérjenek a kötelezettségeitől. Nem mondom, emberpróbáló feladat, de nem tehetünk úgy, mintha ez az objektív szükséglet nem létezne. Legfontosabb nevelési és képzési feladatunk azonban elérni azt, hogy amikor a rendvédelmi kollégáink esküt tesznek, ne csak mondják, hanem értsék is: a haza minden előtt!

Tájékozódási futó koromban nehezen éltem meg a korai keléseket, edzéseket. Felírtam a szobám falára a Frangepán család jelmondatát: „Török, de nem hajlik”. Később ez került a csapatzászlómra is. Úgy érzem, nem törtem el az 51 év szolgálat alatt.

Köszönöm az interjút. Kívánom, hogy a megoldásra váró szakmai elképzeléseit éppen olyan sikeresen oldja meg, mint ahogyan az elmúlt 51 esztendőben ez mindig megtörtént. Ehhez kívánok sok kitartást, jó erőt és egészséget, hosszú, értéket teremtő boldog életet!

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Dános V. (2022). Út az állatorvosi műtőasztaltól a belügyi oktatási főszemlélőségig. Interjú a 75 éves prof. dr. Janza Frigyes nyugalmazott rendőr vezérőrnagy úrral. *Belügyi Szemle*, 70(4), 867–877. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.4.13>